

1098. szám.

1879. Augustus 31.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél íven sokféle képekkel ellátva
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

A G A L A M B O K

(Senky Pál történeteiből.)

HÓTA a báróéknál nevelőnősködöm, sokszor kocsiztam már ki a bárónéval és a kis Mari kisasszonnyal, a báróné édes anyjához Iharosra.

Néha maga a báró is velünk jött, de csak ritkán; nem igen engedett erre időt neki magas megyei hivatala.

Annyiszor tettük meg már öt év alatt ezt az utat Cservárról Iharosra, hogy akár behunyt szemmel is megjárnám. A legelső falu, amit ér az ember, Csajágh, azután Lölle, Kenese, Köves, Som, Hidvég, Letenye, Iharos. Mindenütt a faszoros országuton kell menni, csak a letenyei téglavetőnél tér ki az ember egy dombnak jobbkezt. Az egész mindössze ötórás utazás kocsin. Mi mindig ennyi idő alatt szoktuk megtenni az utat a báró lovain etetés nélkül.

Az említetteken kívül utba esett még egy falu, Belső-Örs is, de ezt amott nem említettem, mert annak csak a határán visz keresztül

az ut, anélkül hogy magába a helységbe be kellene menni. Pedig ez a legszebb és legnagyobb valamennyi közt, mint a báróné minden utazásunkkor megjegyzé előtttem, s amint ez előtt két héttel magam is meggyőződtem.

Még mielőtt megfordultam volna benne, különös érdeklődéssel viseltettem iránta, tulajdonképpen nagyon egyszerű ok miatt, de meg kell említenem, mert ehhez a kistörténethez tartozik.

Mikor a legelső esztendőben kísértem a bárónét Iharosra, a belső-örsi rétek mellett majdnem földültünk. Egy hatökrös szénásszeker kanyarodott ki elénk a dülő-utból, a tetején egy 12—13 esztendős paraszt fiú állt, ki akkorát durrantott kétkézre fogott ropant ostorával az ökrei közé, hogy megijedt lovaink majdcsaknem az árokba vittek bennünket.

Igazán szép paraszt fiú volt, lehetetlen volt nem gyönyörködni benne, amint a mesterrileg megrakott szénásszeker tetején délczegen

állva a szilaj hat ökörnek parancsolt. A szörnyű ostor, melylyel olyan nagyot durrantott, s amelyről azt gondoltuk, hogy most minyárt a nyakára tekerőzik, vagy lerántja őt onnét a szénásszekér tetejéről magával együtt a földre, — a következő szempillantásban egy leirhatlan ügyes rándításra már a lábaihoz bocsátott hosszú nyélre tekerőzve csüngött nyugodtan alá.

— Dicsértessék! mondá a fiu, bokrétás kalapján emelintve egyet, amint irányunkba ért a szekérével.

A báróné intett neki, hogy álljon meg.

— Hó — ó — ó — ó! kiáltá le ökreire a fiu.

— Tudod-e melyik a legerősebb betű az ABC-ben, leányom? — kérdé a báróné a kis Mari kisasszonytól.

— Nem tudom, édes anyám.

— Hát az »ó« — lásd, a hat ökört is megállítja!

A hat ökör csakugyan megállt, s a fiu a szekér hátulján, a nyomórudba kapaszkodva, s az egyik vendégoldalnak vetve a lábát, pillanat alatt lentermett.

Hanem az ostorát nem hagyta el magától. Mielőtt maga leszállt volna a szekérről, azt vetette le legelőszőr is az ut mellé, s most fölkapva, és félig a vállára fektetve, jött oda a kocsinkhoz.

Kis pörge kalapját, melynek szélére egy mezevirág-bokréta volt tűzve, kezében hozta. Értelmes, bátor tekintettel állt meg előttünk.

— Tessék parancsolni — szerencsés jó napot kívánok!

Nem hiszem, hogy szebb paraszt fiut láttam volna valamikor életemben. Napsütött barna arczából csak úgy ragyogott elő az erő, egészség; fényes fekete szemeknek tekintetéből meg az értelem, önérzet.

— Kinek a cselédje vagy? kérdé a báróné, miután egy darabig ő is ellenállhatlan kedveléssel szemlélte.

— Nemes Sas Ferencznek az unokája vagyok, a nevem pedig Bárdos Ferkó, szolgálatjára.

— Sas Ferencznek? Derék egy ember, régóta ismerem hiréből, iparkodjál magad is

olyan derék emberré lenni valamikor, fiam. De hát hogyan van, hogy te jársz a szekérével? Nincsen most bérese Sas Ferencznek? Hiszen jó módu gazda amint tudom.

— Igenis, van béresünk mindakét szekérünkhez, hanem gyanus az ég onnan Tihany felől, hát hogy renden ne érje az eső a szénánkat, a béresek sietnek összeboglyázni amit be nem hordhatunk, a két szekérral meg mi járunk ki s be, én meg öregapám.

— Aztán rád mernek bizni ilyen hatökörös szekeret?

— Kérem alázatosan, mondá majdnem bántódva Bárdos Ferkó, Veszprémben is voltam én már egymagam ezen a hat ökron, mikor az uraság gyapjút vittük, itthon pedig szükség volt a béresekre.

— Ugyan nagyot durrantottál az imént, majdnem az árokba vitettél bennünket! folytatta nyájasan a báróné.

— Engedelmet kérek, az első csálás ökröm nagyon hajsznak nyomta a társát, annak kellett egy csiptető a csapó-szijjal. De aztán mégis megbántam, amint a lovak úgy megugrottak.

— De szép bokrétád van, — mondá a báróné, a fiu kalapjára pillantva.

— Csak mezei virágok, válaszolt Ferkó, levéve a bokrétát a kalapja mellől, s kis tétozás után hallkabb és bátortalanabb hangon hozzátevé, kis Marinkra intve: odadom a kis kisasszonynak, ha tetszik, a felét.

— Csak a felét? kérdé elmosolyodva a báróné.

— Öreganyámnak ígértem meg, hogy még délelőtt viszek be neki ezekből a virágokból, délelőtt pedig már nem teszek több fordulót a szekérral.

A báróné elfogadta a bokréta felét a kis Mari számára, aki ekkor hatesztendős lehetett, s nagyon tudott már örülni a virágoknak.

— Hát szereted öreganyádat, ugy látom? kérdé eközben a báróné.

— Nagyon szeretem.

— Hát ő téged?

— Még sokkal jobban mint én!

— Nini, mama! kiáltotta el most magát kis Marink, a fejünk fölé mutatva.

Egy pár házigalamb keringett a levegőben fölöttünk, egyre alábbereszkedve.

— Ezek az én galambjaim, mondá feléjük nyujtva a kezét Ferkó, mire mindakettő egyszerre a vállán termett.

Le nem tudnám írni, mennyire örült kis Marink ennek a láttára. Sohasem láttam, hogy valami ennyire elragadta volna. A báróné is és én is igazán gyönyörködtünk a jelenetben. Sőt kocsisunk, az örökké duzzogó vén Pityók, a napos idővel és esős idővel, befogással és kifogással, látogatóba kocsizással és otthon-tespedéssel, és mindennel a világon örökké elégedetlen, de azért minden kocsisi szolgálatnak éjjel-nappal derekasan megfelelő kiállhatatlan vén ragyás Pityók, kiről csakugyan nem tettem volna föl ennyi érzékenységet — (ám-bátor egészen szivtelennek sohasem tarthatam, miután a püspökkertből minden éjjel éretlen szilvát szokott lopni Panni szolgálónak), — szintén valami tetszéstéle kifejezéssel felelte tekintetét a jeleneten.

Kis Marinknak a szemeiből pedig most tisztán olvastam, hogy sehol máshol a világon, hanem épenséggel magában Tündérországbán volt, amint Ferkó az egyik galambot az ölébe tette, s utána a párja magától odaszállt.

A báróné szólni sem tudott a gyönyörűségtől, én magam is csak annak az istenadta vén kocsisnak tudtam mondani annyit, hogy a szájánál aztán jobban szorítsa össze a markát, amelyikkel a gyeplőt tartja.

Kis Marink a galambokkal csókolózott.

A paraszt fiu láthatólag gyönyörködve nézte, úgy mint mi.

— Hát ezeket nem feleznéd meg a leányommal, mint a bokrétadat? — kérde tartózkodva a báróné, velem együtt ösztönszerűleg sejtve ilyen kérdésnek hasztalan voltát.

És csakugyan mielőtt Ferkó valamit szólt volna, nagyon bánta már, hogy tette e kérést. Valami kimondhatlan mély megatottság látszott most a fiu tekintetéből, mely épen olyan tisztán kifejezte előttünk azt, hogy milyen végtelen szeretettel ragaszkodik kedves galambjaihoz, mint azt, hogy mennyire méltó igaz oka van, úgy szeretnie azokat.

— Ezeket nem adom senkinek, mondá

egyszerűn, de elfogódottan rezgő hangon, melyben távolról sem annyira a kérés rideg visszautasítása, mint inkább a galambjaihoz való ragaszkodásának határtalan mély volta fejeződött ki.

Evvel feléjük nyult.

Kis Marink magához ölelve tartotta azokat.

A bárónéval szorongva néztünk a két gyermekre. Egymás szeméből olvastuk, mennyire félünk kis Marink kikerülhetlen kétségbeesésétől. Félve huzódott a galambokkal odább, amint a fiu feléjük nyult.

— Gyertek ide, Édes! Kedves! — szólt ez hozzájuk szeliden.

Erre mindakettő egyszerre kisuhant az ölelő karok közül, s olyan hirtelen ott termett Ferkó vállán, hogy kis Marinknak a szájajcskája is tátva maradt bámultában, úgy hogy nem is kellett azt újra kinyitnia az elpityeredéshez, mihez nyomban hozzáfogott.

Ferkón látni lehetett, hogy sajnálkozik a kis leány szomorúságán, s az is látszott rajta, hogy szeretné megbékíteni valamiképen. Fogott neki hamarjában pillét, a galambokat pedig fölörpíté a szekere tetejére, hogy ne lássa őket egészen közel. Hanem kis Marinknak csak azok kellettek volna. Én azt találtam mondani neki, hogy Ferkónak az édes anyja nem engedi meg hogy valakinek adja a galambokat, s miután tudtam, hogy ő is édes anyját szereti mindenkifölött, azt gondoltam hogy más gyermekben is természetesnek találja az édes anyja iránt való engedelmességet, és megnyugszik. Véletlenül eltaláltam, hogy mit kelljen mondani: kis Marink egyre csillapodtabb lett szavaimra.

— Igenis, mondá Ferkó, ki már készülöben volt, hogy távozzék, — utolsó szavaimra ismét közelébb lépve kocsinkhoz, — jól tetszett mondani, édes anyám miatt nem válok meg galambjaimtól; ha már így ki tetszett találni, hát megmondom, aztán meg nincsen is semmi ok rá amiért meg nem mondhatnám. Édes anyám már régen meghalt, édes apám pedig, akire nem is emlékezem, még sokkal előbb. Édes anyámnak sok galambja volt, miket nagyon szeretett. Halála után lassanként mindinkább fogyott a galambsereg, sokat ellődöztek belőle

künn a földeken, sokat meg elfogdostak, mert nagyon szelidek voltak. Ez az egy pár az utolsó a maradékaik közül. Ezért nem tudnék megválni tőlük. Istennek ajánlom!

Bárdos Ferkó köszönve, megindítá a szekérét. Mikor egy kanyarodónál utolszor visszatekintettünk utána, galambjai a vállán álltak, ugy ballagott lassan a szekere mellett.

Ettől fogva valahányszor az iharosi utban Belső-Örs alatt elhaladtunk, kis Marink egyszer sem mulasztotta el megjegyezni, hogy itt lakik Bárdos Ferkó, s mindnyájan vizsgálódva tekintgettünk minden felé a földek közt, nem látjuk-e valahol.

Az egész öt esztendő alatt, mióta a bárónéval arra járok, egyszer sem találkoztunk vele. Bizonyosan derék legény vált azóta belőle.

Multkor, amint megint Iharosra mentünk a bárónéval és kis Marinkkal, hirtelen nagy zápor szakadt ránk, épen a belső-örsi határban. Födetlen kocsival voltunk, a báróné féltette kis Marink egészségét, behajtatott a faluba. Tudta ugyan hogy nincsen benne vendégfogadó, de régebről hallotta, hogy a megyei urak hivatalos kiküldetések vagy vadászatok alkalmával igen jó szállást és ellátást szoktak találni a közbecsülésben álló Sas Ferencz, földesgazda jómódu vendégszerető házában.

Meglátjuk Bárdos Ferkót!

— Meg a galambjait is! — örült kis Marink; — az a nevük, hogy Édes, Kedves.

Az a vén medve, a vén Pityók, dörögött valami afélét, hogy sohasem látta még az életében, hogy uraságok egy sült parasztházához szálljanak be kocsival lóval, mikor a dakai csárda sem esik ki jobban az utból mint ez a rongyos falu. Hanem azért, mikor a báróné még jóformán ki sem adta egészen a parancsolatot, megbecsülhetlen engedelmeskedni-tudásával (mert jóllehet nem volt az a kapott parancsolat ami ellen ne duzzogott volna, de aminek teljesítésébe azért rögtön bele nem kapott volna), már vitt bennünket egy dülőton toronyiránt Belső-Örsnek.

A faluba érve, a széles utca középtájan már messziről szemünkbe ötlött egy a többi közül nagyságánál és háromablakos voltánál fogva kiváló parasztház, melyre azt mondta a báróné,

hogy bizonyosan a lesz Sas Ferenczé. Egy asszony, kit Pityók megszólított, csakugyan azt mondta, hogy az a.

Odaérve épen akkora lehangolódással mint meglepetéssel láttuk, hogy csak nagyságával emelkedett ki a többi kisebb közül, de egyébként különb volt nála akármelyik. Csucsfaláról nagy foltokban le volt válva a vakolat, az ablakok közül a rámája sem volt meg mind egyiknek, némelyikről csak egy-egy kifordult sarkon lóggott le, a háztetőn több helyen beesett az eső. Az udvar be volt gyöpösödve. Mintha nem is laknék itt senki.

— Bejárjak, kérem alázatosan? kérdé hátraszólva Pityók.

A bárónéval tünődve néztünk egymásra.

Az udvar végében cserépszindelyes nagy pajta állt — nem lehetett sokat tanakodni az egyre szakadó záporban.

— Isten neki, járjon be kend, Pityók.

Miután kapunak híre sem volt, a tüzelőre kiszedett vagy ellopkodott kerítésből meg csak itt-ott álldogált egyegy kidülőben levő duzz, és kerékvágás sem jelölte a kapubejárást, mindegy volt akármelyik nyíláson járnunk be a sok közül.

A cserepes pajta alatt, melynek egyik vége be is volt építve, szárazan voltunk. A kocsiról leszálltunk, de nem mentünk be a házba, melyből egy lélek sem jött eléink, s melynek egész tája s minden zegezuga megtestesült, pusztulás és elhagyottság volt.

Pityók az istrángokat levetve, s azután a lovai üstükét huzogatva, hallottam, hogy a dakai csárdáról dörögött valamit.

Az utczaról egyegy arra menő falubeli ember vagy asszony bámult be időről-időre ránk, aztán megint tovább sietett a szakadó esőben.

Kis Marink, mialatt a kocsiladából előszedett száraz felöltökbe bonyáltuk, egyre vizsgálódva jártatta körül a tekintetét mindenfelé.

— Dejszen, — dörögte magában Pityók, velünk együtt kitalálván, hogy mit keresnek kis Marinknak a szemei; — ne galambokat keresen itt az ember, hanem bőregereket!

(Vége következik.)

Jobb lesz németül beszélni.

Suhodoboknik tagadhatlanul a legkitűnőbb kéményseprő a világon, de nem igen tud magyarul, hanem viszont honfiai érzelmei meg azt nem engedik, hogy németül beszéljen, hacsak arra különösen föl nem hatalmaztatik.

Magához hivatja egyszer az alispán.

A főjegyző előre figyelmezteti, hogy az alispán urral németül beszéljen, attól félt hogy a kéményseprő valami bolondot mond majd az alispánnak magyarul.

Mátyás hát beszélni kezd az alispánnak németül.

Az alispán menten rendreutasítja, hogy mer megyei kéményseprő léte, németül beszélni.

— Jó fan, vicispán ur, tudja én madjarul, — felel Mátyás.

— No, azért! Most feleljen arra, hogy X és Y községekben mért nem tisztogattatott kémenyt?

— Tudod, alispán, az czudar két helység megvan, tudod olyan czudar kalomista nép (az alispán is kalvinista) először hátádhöz verik a lajterja, aztán neked rugjanak nem jó helyre, aztán megkergessenek piszkafával, az egész község, mert számár vagy mindenestül — —

— Jobb lesz, ha németül beszél, találta már szükségesnek mondani az alispán.

Bibliai fejtegetés.

— *Mama, miért teremtette az isten Évát Ádámnak bal oldalbordájából?*

— *Bizonyosan azért, mert akkor Ádám épen a jobboldalán feküdt.*

KIRÁNDULÁS A PALOTAI ERDŐBE.

— Az istenért, papa, 3-kat csöngetnek!
— Mingyárt! Csak még egy kis dolgom van.

— Siess!!!

— Milliom forgós, a vasutról bizony lekés-
tünk! Menjünk a gőzhajóval.

— Menjetek csak. Én csak egy pár ujságlapot
veszek. Majd a hajóvárónál találkozunk.

— Hol marad már a papa!
— Hova lehettek anyjukék!

Milyen csibénél jobb sokkal a lármás csibe.

Ez a természethistóriai kérdés lett eldöntve mult
szombaton majsztraméknál.

Az anyjuk csodát művelve a szerény piaczú
pénzrel, szerét ejtette valami babonasággal, hogy va-
sárnap délre csibe-pecsenye kerüljön az asztalra (bi-
zony régen volt már mikor utoljára került); s már
szombat este ott kodácsolt az egy pár tündérországi
baromfi a konyhában.

— Ejnye, de lármásak ezek a csibék! — mond-
ja a műhelyből majsztram, mintegy önkénytelen fön-
hézjázó hangulatba emeltetve a konyhából hallatszó
tündéri kodácsolás által, — milyen lármásak!

— Hagyja el apám, — mondja Sándor gyerek,
aki a terhes iskolai hivatal mellett maga is ott lábat-
lankodik már a mesterségben; — sokkal jobb a lár-
más csibe, mint a semilyen csibe sem!

Az alispán ur előszobájában.

István hajdu. Már most kit küldjek be az
alispán urhoz? Nem értettem meg tisztán, hogy mit
kiáltott ki az imént az ajtón. Csak anyit hallottam
tisztán, hogy: »— aksi jegyző!« De mikor mind-
hármán itt vannak most: a paksi jegyző is, Paksi,
jegyző is, meg a vaksi jegyző is, hát melyiket akar-
ja mármost az alispán ur? Beküldöm én, legjobb
lesz, mindahármat, aztán válaszon közülük.

Megnyugtató.

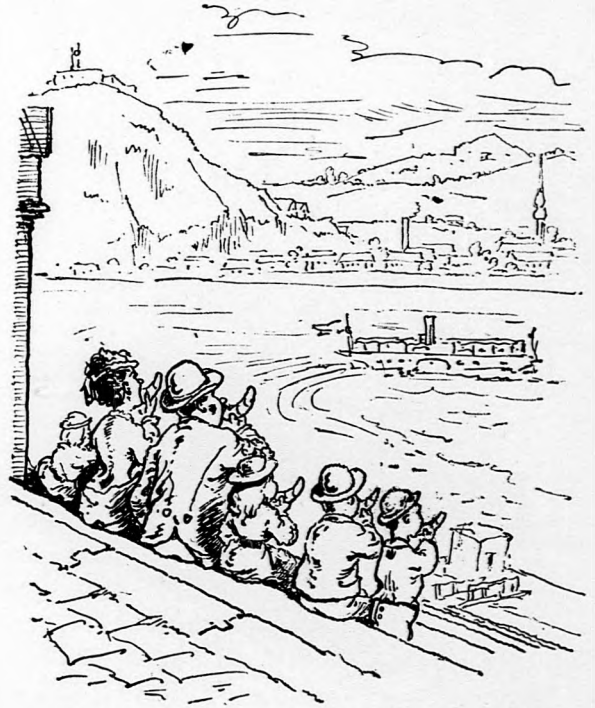
Bibi. Ejnye, Niki, hiszen én azt engedtem meg
csak, hogy egy csókot adhatsz, aztán a hányadiknál
vagy már! . . .

Niki. Tűszer ad, ki rögtön ad.

A HEGYEK KÖZT.

Föl a Disznófőnek!

Lapos Menyhért miniszteri számtiszt is vasárnapról vasárnapra hitegeti magát, hogy majd nyélbe üthet valamiképen egy kis svábhegyi kirándulást a családjával, hanem csak annyira vihette eddig, hogy kiül velük vasárnap délután a dunaparti lépcsőre jól szemközt a svábhegygyel s esznek hozzá egyegy kiflit, meg összesen kéthatos-áru ribizlit.

Az alagútnál.

Mindennap, minden pillanatban.

Mikor X. nagykereskedő lovai elakadnak a túlterhelt kocsival, s a kocsis majd agyon veri a szegény párákat.

Egy arramenő. Az okosabb enged.

A kocsis. Was? Én nem szólok az urhoz, hát mit szól hozzám?

— Én sem kendnek szóltam, hanem a lovaknak.

Levélcim.

N. N. urnak. Budán, y.-utcában, 20 sz. a. A lánczhidon keresztül.

Abból amit a paraszt gyerekek közt tanultam valamikor.

A süket sógor.

— Jó napot sógor!

— Csónakot foltozok.

— Hát az öreg mit csinál?

— Még tavaly kilikadt.

— De jó ökrei vannak kendnek!

— Magam nevelgettem.

— De jó szekere van kendnek!

— Szénán telettettem.

— Bolond kend sógor!

— Köszönöm kérdését egészséges vagyok,

A tisztelendő ur meg a szolgálégény.

— Hol lakol, szolgálégény?

— Csajághon.

- *Csajághon-e?*
 — *Nem is ám Szómaházán.*
 — *Mi hir Csajághon?*
 — *A hogy az ángyom bicsakja kétfelé törött.*
 — *Kétfelé-e?*
 — *Nem is ám három felé!*
 — *Mikor törött kétfelé?*
 — *Mikor a papnak kendert nyűttek.*
 — *Kendert-e?*
 — *Nem is ám kész vásznat!*
 — *Mikor nyűttek kendert a papnak?*
 — *Mikor a fehér ló a sárba dült.*
 — *A sárba-e?*
 — *Nem is ám a kásástálba.*
 — *Bolond vagy te szolgálégény!*
 — *Bolondabb a tisztelendő ur, mert kívül veszi az ingét a reverendán!*

AZ ESKÜVŐ ELŐTT.

— Nos, Vicza leányom, megtanultad a katekizmusból mindazt, amikből minden menyasszonyt ki szoktam kérdezni az esküvő előtt?

- Igenis, megtanultam.
 — Akkor hát semmi sincs már az utjában a menyegzőtöknek. Most menj a másik szobába a kápián urhoz, majd ő megvizsgál.
 — Kérem alázatosan, szégyellem én azt!

JOBBA A SEMMINÉL.

A postamester megparancsolta a mindenesének, hogy kérdezősködjék a faluban bizonyos Nagy Ferencz nevű takács után, s ha rátalált, hát hija oda magával, mert pénzes levele érkezett.

— Nos? kérdi a postamester, mikor a mindenes megint hazakerült. Megtalálád Nagy Ferencz takácsot?

— Hát kérem alázatosan, az egész faluban nincsen Nagy Ferencz takács, a faluházánál is azt mondták, hogy nincsen, hát idehittam magammal Kis Ferencz takácsot; mert azt gondoltam, hogy ha nem nagy is, mégis jobb a semminél.

Vásárlásközben.

- Korneuburgi marhaport kérek.
 — Igenis. Azonnal. Bizonyosan gazdálkodással tetszik foglalkozni talán?
 — Marhakereskedő vagyok.
 — Ah! Igenis. Jól megy most a marhakereskedés?
 — Nagy a dög!
 — Ah! Igenis. Honnét tetszik vásárolni a legtöbb marhát? Bizonyosan az alföldről talán?
 — Eh, mit az alföld! Oláhországból jön a legkülönb marha. Már azt én legjobban tudom, magam is onnét való vagyok.
 — Ah! Igenis. Tessék a korneuburgi por. Szolgálhatunk még valami marhának valóval?

A Korona-kávéházban.

- No, hogy vagy?
 — Nincs pénzem; aztán meg náthám van.

— Ugy hát legalább mégis van valamid, nekem még a sincs.

A MÁNGORLÁSRÓL.

- Jó napot kívánok! Itthon van Matyi?
 — Miféle Matyi?
 — Hát Matyi, az én testilelki barátom.
 — Micsoda testilelki barátja az urnak?
 — Ejnye, hát Patyolat Matyi, no!
 — Ugy? Az én drágalátos férjem? Az a részeges disznó? Ott döglük a hátulso tornácban. Éppen most mángoroltam végig avval a sodrófával. De ha az ur meg az a híres Karton Tóni, akivel ez a fain Patyolat együtt járja a kocsmákat, akkor csak azt mondom az urnak, hogy jól vigyázzon, nehogy egy végben kapjam valahol avval a másikkal, mert bizony nem sokat kértem ám majd, hogy melyik miféle szövet, és úgy kimángorolom, hogy nem Karton de még akár zsákvászon léteire is megszokálná.

SOK LESZ MÁR AZ A SÖR.

— No anyjuk, igyunk még egy pohárral?
Mit gondolsz?

— Ah, isten őrizz. Sok lenne már annyi sör. Igyunk inkább egy kis vörös bort, s majd aztán az »Órához« szólhatunk be megint sörre.

Tisztában van a maga mesterségével.

— Bizony csak csunya féreg az a zugügyvéd-féle.

— Hogyan mondhat már ilyent mikor maga is az!

— Épen azért, mert magam is a vagyok, hát tudom.

Jó felé mentek,

— Menjünk, komámasszony a dob-utcán.

— Menjünk inkább, komámasszony, a király-utcán.

Mikor aztán a király-utcában színről-színre

láthatják, amint a rohanó kocsik valakit épen eltipratnak:

— Ejnye, de jó hogy erre jöttünk!

Főhadnagy Stwrzsek.

— Jelentem alássan, főhadnagy ur, tessék nekem megmondani, mi az a Lexicon?

— Szamár! Hát a Kohn Lexi!

Mit csinál Pompás?

Annak az emberséges kéményseprőnek, akitől előbb is szoltunk már, sok keserves viczet kell kiállani a lova miatt, melyen hivatalos utazásait szokta tenni egyik faluból a másikba, és melyet miért miért nem, sokan még valóságos gebének sem átallnak csufolni.

A derék kéményseprő nagyon dühös kéményseprővé válik egyszeriben, amint azt kérdi valaki tőle: »Hogy van a Pompás?«

Igy hiják azt a nevezetes lovat.

Múltkor egy ügyvédjelölt kérdezte tőle, amint a sörházba lépett:

— Hogy van a Pompás?

— Készül ügyvédi examenre, azt izeni, küldjed neki tied könyv, amiből tanultad tied tudományt.

lepetést, mert még nem adtuk el a kukoricza termést, pedig édesanyád süített volna számodra egy rétest.

Jön a hideg, hát póstára tettem a számodra az ócska köpenyegemet csináltas belőle magadnak ujat.

Édes anyád pedig itt küld tudtom nélkül két forintot.

apád

Pap Mátyas.

takácsmester.

Csodabogár.

Kedves fiam.

Megértettem leveledből, hogy egészen a tudományoknak szenteled magadat, még az éjszakáknak az ő idejük alatt is olcsó gyertyák világánál erőtetted meg drága szemedvilágát; — jól is teszed — tanulj — légy tudós ember — úgy sem hagyhatom másra halálom után takács-műhelyemet, és minthogy leánygyermekeim között te vagy az én egyetlen fiam.

Gyönyörűséget okozott szívemnek az a hír is, hogy olyan egészséges vagy mint a makk. Adja a mindenható, hogy hála istennek mi is egészségesek vagyunk idehaza; de a Terka férjének a huga panaszkodik, hogy az a kanálfüli vörös malac a melynek a töpörtüljét meg a hurkáját, neked szánták jövő karácsonra, megsántult mert kitörte a lábát; mindazáltal, nem okozhatok neked valami nagy meg-

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Nyitra. Nincs-e főnakadás? — Budapest. S. S. — még nem olvastuk. — Tinnye. Köszönjük. — Pécs. G. Gy. Az ígéretet nem felejtettük el. — Csesznek. Nem oda vonatkozott. — Nagy-Várad. Hozzánk nem érkezett. — Eger. RR. Sok időbe kerülne az átdolgozás. — Budapest. Gy. V. Talán az a bizonyos toll, melyet ön többször említett, írhatna nekünk valót.

Az itt nem említett dolgozatok közt nem találtunk közölhetőt.

Budapest. X. X. Ön fölfödözte, hogy lapunkban olyan dolgok is jelentek meg, mik egy külföldi újságban már ezeltűt husz esztendővel megjelentek; és e fölfödözésnek titokban tartásáért »egyszer mindenkorra« 50 forintot kér tőlünk. — Hogy válaszul egész eljárását levelével és személyleírásával együtt ezennel közzé nem teszszük tulajdonítsa abbéli föltevésünknek, hogy hátha ekkorra már maga is megbánhatta tettét, és talán belátta, hogy épkézláb fiatal ember létere tisztességes uton is szerezhet pénzt.

H I R D E T É S E K.

A vadászat

kedvelőt ügyelmeztetem jöminőségű, jutányos belőtt **vadász-fegyvereimre.** Kétesóví Lefanleux fegyver, valódi Ruban-esóvel ftt 25, 28, 35. — Kétesóví finomabb damaszkesóvel ftt 38, 40, 50, 75. — Kétesóví Lancaster fegyver, Ruban-esóvel ftt 35, 40, 45, 50. — Kétesóví finomabb damaszkesóvel ftt 65, 60, 70, 75. — Fegyvereim árnalnak ftt 6.50. 7.50. — Kétesóví kanjaszi fegyverek ftt 12.50, 15, 18, 20. — Wernli vontasóví ismálló golyós fegyver, padró, vadlan, szarvas, nagy vad vadászatra 52 ftt. — **Patronok.** Cal. 16. 12. 1.50. 1.90 ftt. Lefanleux barna száza 1.80. 2.20 ftt. 1.80 minőségű zöld száza 1.90. 2.30 ftt. **Lancaster** barna száza 1.80. 2.30 ftt. 1.80 minőségű zöld száza 2.10. 2.50 ftt. Nagy folyások minden caliberről 1 doboz 200-ol 40 kr. — Párizsi három-félek tartalmazó doboza 65, 85 kr.

UJ. Nagy vadakra Lefanleux, vagy Lancaster-töltényekbe 5-ös golyók elcsóult, nem úrranod, golyóval cselővözéshez szobában is, sorol-el kisebb mndakra, 12, 14, 16, 20, 26 ftt. — **Flobert pisztolyok** ftt 7.50, 10, 12, 14.50. — **Flobert tollfegyvek**, 100 db golyós 50 kr. ftt 1.80. sorétes ftt 1.50. 2.60. — **Vas cselbléké** kengró bolhócczal és mozaszarral 9 ftt. **Vandósvóví hadlókók revolverek** 25 db tölténnyel, sima 5, 7, 9, ftt, vésséssel 6, 8, 10 ftt. Finomabb kiállításban 10, 14, 18, 20 ftt. — 10 lövedéi revolverek 25—40 ftt. — **Angol Bull-dog** kis for-májú erős lövedéi revolverek 12, 14, 15 ftt. — 10 lövedéi biztonsággi Lan-caster **revolver-fegyver** 56 ftt. — **Revolver tollfegyvek** 100 db. 7 mm. 2—7 mm. 2.50, 12 mm. 3.50 ftt. — **Lancaster** revolver töllények 100 db 7 mm. 3.20, 9 mm. 4.50, 12 mm. 5.20.

A vadászant egyébb kellekeli. Lefanleux és Lancaster töllé-készletek 1.50, 2.40 ftt. Beszavató gépek 3.75, 5 ftt. Gyutascs belles-tök ftt 1, 2.85. — Töltény kivonók 50 kr., ftt 1, 1.25. — Tölténytartó-óvek ftt 2, 3.50, 5. — Töltény-sáskák kemény sárga angol borból ftt 8.75, 12 ftt. **Vadász-lászkák**, vizidáma kelmeből, chagrin, borjú és baga-ria borból, ftt 3.50, 4.50, 6, 8, 12 ftt. **nyugok nyulászakkal** ftt 7.50, 10, 14.50. **Láportörök** biztonsággi fedellel 1—6 fontok 2.80—7 ftt. **Vadász-kürtök** és jeladó sípok 60 kr., 1, 2, 5, 10 ftt. — **Kutyatanuló** korszál nyakvaralék ftt 1.20, 1.50. — **Kutyavezető** zsinórok és láncok 50 kr., 1, 2 ftt. **Kutya-estorok** ftt 1, 3.50. — **Újvarosi** agraszó ostor 4, 10 ftt. — **Fegyver-sáskák** 4.50, 12 ftt. — **Fegyvertököt** vagy szekré-nyek egy és két fegyvernek 8, 15 ftt. — **Vadász-szék**, bot gyantán is használható ftt 4, 20, 6, 10 ftt. — **Borvendézt pinczetokók** 3, 5, 8 üveg-nek ftt 9, 10.50, 13.50. — **Vadász lapló-sapkák** 1 ftt, posztóbol zóldtel beszege ftt 1.70.

Vadász-dísztárgyak természetli, szarvas, óz, róka, vadászó és egyéb állatfejek egész és fél nagyságban, 4.50, 7, 9, 15, 40 ftt. **Lovagló eszkozók.** Angol fegyvek díszelőből ftt 15, 20, 25, 35. — Angol kantárok ftt 4.80, 8.00, keményelva sziljukt ftt 2.50, 3.00. **Kengyvasat** ftt 1.60, 2.60; zablak ftt 1.80, 3.50; trenzi 50 kr. 1 ftt; kózfélék ftt 2.50; sarkantúrk 80 kr, fészesöltató 2 ftt; rhino-ceros lovagló-intézi vesszők 70 kr, ftt 1.20, 2.50; lömértékék 90 kr; olagny 16-lábmentők ftt 2.25; isálló lámpások meg domboru úveggel olagny, tűzmentes ftt 1.70, 2.40, 2.90. — Lovaglási gumásdrukk rugany, ftt 3.50, fekete és sárga borból ftt 4.50, 7.50.

GUMI az ösmert párisi ezikkek személyes oltalomra, házi szükségletre és betegeket ápolásra. — **Vízmentes esőöltények** mind a két oldalon fordítók, újjakal és fejfedővel ftt 10, 10.50, 11. — **Bő kocsozó** és lovagló köpenyek, erős belléssel ftt 14.30, 15.75, 17.25. **Világos és drapszint** kocsozó köpenyek ftt 18, 19, 21. **KS** Levélhím próbamegrendeléshez az új képes árjegyzék mellé-keltetik, meg nem felelő tárgyakat vissza vesz

KERTÉSZ TÓDOR Budapest, Dorottya-utca 1. szám.

3 frt 80 kr.

1 pár uri topán kettős srófós talppal orosz bagaria bőrből.

3 frt 40 kr.

1 pár finom női czúgos kettős srófós talppal zergebőrből vagy éberlastingból.

2 frt 50 kr.

1 pár fiu- vagy leány czúgos topány erős bőrből szögezett kettős talppal.

KINDELS L.-nél

Budapesten kerepesi-ut 8. sz.

Szétküldés utánvétellel. Árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve. Megrendelések a láb hosszúsága és sarkbőség felemlítése mellett legjobban teljesítenek.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Magyarországi fiók:

Budapest, Ferencz-József-tér 5:

Ausztriai fiók:

Bécs, Opernring 8.

A társaság vagyona	frcs	62.319,848.—
Évi bevétel biztosítások és kamatból 1878. június 30-án	frcs	13.050,747.15
Kifizetések biztosítási és járadéki szerződések s visszavásárlások stb. után a társaság fennállása óta (1848) több mint	frcs	86.000,000.—
A legutóbbi tizenkét hónapos üzleti idő alatt a társaságnál	frcs	54.736,050.—
értékig nyújtattak be ajánlatok, miáltal a legutóbbi 25 év alatt benyújtott ajánlatok összértéke több mint	frcs	899.457,175.—

értékre megy. — Tervezetek s minden közelebbi felvilágosítások az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb városában az ügynök urak s a magyar és osztrák fiókok által adatnak.

Időszérű.

Háztartáshoz. Gyári főraktár Magyarország részére Dr. Fevre legjobb nak elismert tartós párizsi szódavíz-készületeiből, egészségi, ádító ital könnyű ömaga készítéséhez a háztartásban

2 4 6 8 10 meszelyes
frt 7, 10, 12, 14, 50, 17.
kitinó minőségű szerek 2¼ fontos csomag frt 2. — *Szűrő készülék* az egészségtelen víz tisztításához frt 2.50, 3, 5, 12, — *Rechaud-Lang* szesz gyorsforraló könnyű kezelés, égő anyag megtakarítás, és gyors főzés által igen ajánlható frt 2.75, 3, 3.50, útra teljesen berendezve frt 3.50. — *Fagyaltkészítő gépek* medenceze alakú 1 itezés frt 12.50, 2 itezés frt 19, henger alakú, kétféle fagyaltot egyszerre készít frt 14.50, különféle fagyalt készítéséhez utasítás mellékeltek. — *Mérsékelt komfort kávőfőző gépek* 1–10 csészének frt 5.60, 13. — *Hűtő medencék* bor, savanyu víz hűtéséhez frt 2–4. — *Kerti gyertyatartók* üveg fedővel frt 1, díszes frt 2.50, 4.—, petroleumnak frt 2.20. — *Kis vajkészítő* frt 4.80 — *Vaj és sajtjányérok* üveg fedővel frt 1.60–5. — *Ezelet és olajtartó* frt 1.25–6. — *Salátakészletek* fából és szaruból 60 kr. frt 3.50. — *Amerikai háberők* frt 1.50–2.90, üvegedényekkel frt 2.50–4. — *Kézi kosarak* jelenleg igen kedvelt palma fonadékból frt 2.50–5. — *Virág asztalkák* frt 8.50, 25. — *Mángorló egész vasból* hajtó kerékkel frt 50. — *Marguelidon* legjobb üveg, porcelán stb. ragasztó 85. kr. — *Ceapos palack-dugaszok* kr. 75.

Utazáshoz kézi és uti bórondók minden nagyságban frt 2.40–35. — *Út táskák* kézi és vállra függeszhető frt 3–25. *Berendezett uti táskák* tökéletesen felszerelve frt 20–50. — *Úres uti tekeresek* frt 2.40–7. — *Berendezett ékező-kosarak* frt 8.50–15. — *Pince-tok* frt 3, 5, 8, üveggel frt 9, 10, 13. — *Zsebbeli ivó poharak* kr. 40–2.50. — *Evő készletek* tokban frt 3.80–7. — *Plaid szijjak* kr. 85–2.50. — *Új plaid-ruha-ernyő bot-tekeres* felette czelszerű uti eszköz angol szövétből frt 5.75–9. **Indiai függő ágyak** frt 4.50, 6.50, egész, nagy vasláccal frt 14.50

sima 7 m/m 9 m/m 12 m/m
25 tölténnyel vésett frt 6.— 7.— 9.—
finomabb frt 10.— 14.— 18.—

Jelenleg igen kedvelt *britisch-bulldog* revolverek daczára tömör formájuknak igen erős lövésű frt 12, 13, 15. — *Ébressző óra* frt 5.50. — *Zsebbeli napóra* mint óra-igazító frt 1. — *Időjós barát* 40. kr. nagy hőmérővel frt 2. — *Francia láteső* mint távcső háromféle üveggel tetszés szerint változtatható színhába szabadba, és a legnagyobb távolságra

frt 26. — *Gumi eső-öltönyök és köpenyek* tejfedővel
121 131 141 cmeteres
frt 9, 10.50, 11.50

egész vagy erős kocsió köpeny frt 15.75, 17.75. — *Út és sejpárnák* léggel töltethető frt 4.50–7. — Minden nagyságn *kalacsok* frt 1.25–5. — *Mosdó szivacsok, dörzsölő keztörök, hajkefék, reggeli csipők és papucsok* nagy választékban uti könnyű selyem sapka kr. 60. — *Vállra függeszhető szivartárak* frt 3.30–9. — *Legyezők, sétatökök, autómot esernyők* nagy választékban. — *Valódi japan nagy bezárható legyező* kr. 20.

A jelenlegi olcsó szállítási és díj (5 kiloig bárhová 33 kr.) a megrendelést csekély költség megengedi. Próbamegrendelésnél képes árjegyzéket mellékel

KERTÉSZ TÓDOR Budapest, Dorottya-utca 1. szám.

„ÜSTÖKÖS“

részére hirdetések elvállaltattnak
Servita-tér 3. sz.

Laptalajdos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státioútea 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Servita-tér 3. szám.

Rajzolja

JANKÓ.